

Sy-li spěwał,
Pilnje džělat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P.

Šerbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihcizisčjeńni a placzi šchwórtlětnje 2.— hr. i portom 2.50 hr.

12. njedžela po šwjatej Trojizy.

1. Kor. 4, 1—5.

Hacž móžemy to džěnka wschitzy podpřiacz, ištož šwj. Pawoł praji? A to níz jenož předarjo, ale tež pošlucharjo, níz jenož czi, kotřiz šu po sastojnstwje k temu postajeni a wošebje na to wuczeni, ale tež wschitzy druhi? Wšchetoz tole šlowo wschitkich nastupa, njeh tež najprjedy tuch, kotřiz šu šlužobnizy šlowa. Wo čim pak tole japoschtolke šlowo rěczy? Wo tym, mēnju, cžehož manny w tu šhwilu na šemi mašo, njenujzy wo cžlowje-šach, kiž maju rjap, kaž lud rjeknje, abo i zušym šlowom šakar. Njeje trjeba wjele šlowow, šo by šo dopokasašo, kaž žadni tajzy ludžo šu, a kaž wjele wjazy je tajšich, kiž po hubje rěczy hortach kaž delkach, kiž šo wjercza kaž šhorhojčka na šěšče abo na wěži, po tym, hacž wěššić duje abo šajkež je runje mēnjenje jich lubych šobucžlowjekow. A haj, woni praja, šo to durbja, šo je taš kaž woni cžinja, runje mudrije, šo hewal dopředka njepšchirdu. Še wulkeho džěla drje maja i tym prawje. Š wješkami pak šobu wucz, je hižo štare pšchiflowo. Ščtož ma ludowe mēnjenje abo hiščeže lěpje ducha cžaka ša šo, je cžinjenny muž. Čim mjenje je tajšich, kotřiz šebi šwěrja i pošnym pšchewědženjom a rasnje šwoje mēnjenje šastupowacz, čim mjenje rjekow, čim mjenje tež šchesczanow. Čžemy-li pak to bjež, a to tola durbjeli, dha móžemy k temu mužej do šhule šhodžić, kiž čže nam džěnka šlowežšo wo tym prajić, kaž šhwamny ludžo wěry w bēdženjach a wchorach wo tušhwilnych mēnjenjach a ducha bješbóžneho cžaka šchesczijenjo maja bjež ludžo, kiž wjedža, ščto čžedža a čžedža, ščtož wjedža! Nawuknjemy, šo šu pšchitym: taš ponižni, taš wješkeli, taš šhutni.

Ša to njeh naš kóždy džerzi, jako ša Šhryštušowych šlužobnikow a šastojnikow na Božich potajštwach, praji šwj. Pawoł. Ššlowežšo to najprjedy wěšče ša předarjow. Ššwj. Pawoł wochyššče bjež bamž ani myšny ani njemyšny, žadny knjes nad dušchemi cžlowjekow. Wón tež wochyššče bjež šlawny rěczyńš, šajšichž wo štarých cžakach a mēštach wjele wuššupowawšče. By-li wón to bjež čžyš, by wón durbjaš ludžom nēščto nowe a šajšimawe pšchednošchowacz. Wón pak čžyššče jenož bjež Šhryštušowych šlužobnik, ničšo dale, jedyn, kiž ničšo druhe njewjedžesche hacž Ješom Šhryšta, teho šchizowaneho, ničšo hacž grat, kiž šo wo šlužbje šwojeho knjesa pšchetrjeba, šlužobnik, kiž žane druhe pšchifšlužnosče nješnaje, hacž dušče ša šwojeho šknjesa pšchepošchowacz: póječe k Ješuškej, šlužče jemu i wješšelom, pšchifšhadžeječe pšched jeho woblicžo še šradowanjom. Ššlowežšo to potom pak tež ša wschitkich druhich. Ščuzić, to šlowo džěńšnišči džěń njeje lubowane, a ta wěž, kotruž wona wošnamjenja, hiščeže mjenje. A tola šo woboje njeda wotštronicz. Ach šo by woboje šašo k cžěšči pšchifščto, ščuzić a šlužba, a to wo myšli šwj. Pawoła: Boža šlužba, šlužba, Šhryštuškej cžinjena! Čwoja šlužba, luby nano a luba maczi, wo twojim domje, tvoje džělo, šhdžežkuli šo štawa! To šče mi cžinili, kaž rjenje ta ššinczi še Ješušoweho erta. To po wjele njellinczi a je tola nēščto jara wulke. Wšchetoz přjedy hacž budže tu rělacz: ščto je, šajšiz ty, budže wjele trjeba. Šchesczjenjo jako ludžo, kiž wjedža, ščto čžedža, a čžedža, ščtož wjedža, šu najprjedy ponižni.

Alle potom tež wješkeli. Wo šlužbje Ješom Šhryšta štejecž šmēcž, to je hižo wješele. Alle wjetšče je hiščeže te: ššmy šastoj- nizy na Božich potajštwach. Še šastojnikom bjež, je nēščto

wulke. Pomyslmy na Josefa, kiž běše na wschě pokladu Egip-
towskeje postajeny, pomyslmy na Jesuzowe pschirnanje, to to-
remž knjes psches polo czehnjesche dalosti pucz, hwojemu jasto-
nifej (wěsch tola, schtó to je) wschitke hwoje kubla pschewostajiw-
ichi. Ale wjele wjetšche je nasche jastojnistwo na Božich potaj-
nistwach. Schtó pať to je? Wono je to, so wěmy a teho dla wěri-
my: Bóh je, a wón je sa naš, jeho lubošć a hmiľnosć je nje-
skónczna, runje tak kaž je jeho prawdosć hwojata a njepowalna.
Wono je to, so je najh Bóh na naš myšlil w Jesom Ahryste a
stajnje na naš myšli, so je nam blisko, so naš pjeľni je hwojim
duchom, so dze čłowjekow wutroby a myšle swarnowacž a k šebi
czahnyč w žiwjenju a wumrjecžu. Abo měnišć, so to ničžo
njeje? So nimaju čži ludžo, kotřžž tole jastojnistwo jastawaju,
ničžo sa džělo, kaž šebi wěšći ludžo myšla, so duchowni jenož
jedyn džěň w tydženju džělaja? Ach, pschecželo, dha hladaž tola
na tajkich, kiž šu spróznj a wobczěženi, w čžišćinje hwojeje
jstwicžki leža a trjebaju telto, so bychu byli sežerpljwi a trošćtni,
a te padu šu jara wschelafe po tym, hacž šu te šhorosće jnutš-
kowne abo swontowne, čžěľne abo duchowne. A jenišće, čžłowšće
lěkarštwu šame tu njepomha. Dha dyrbinu jim wo njebie-
šćim lěkarju prajicž, na teho jich pokasacž. Njeje to pať wje-
šele, hdyž hmiľny to čžinicž? Sažo tam druhy, kotřžž šu žy-
licžki tydžěň hwořn džělali. Njedžela pschidžze. Schtó budže? Spě-
wacž budžemy s nimi a sa nich: džěňš, dusche, wotpoczěžće, pro-
jicž budžemy jim: jedyn je, kiž naš pošyluja, Ahrystuš. A žyľe
druhich ludži je, tajkich, kotřžž šu hlódnj a lačžni po prawdosći,
to je po Bošu hamiľny a jeho měrje. A sažo hmiľny jim teho
pschinjescž, kiž je nasch měr. Niz stajnje šo pscheměnjazu čžłow-
šću mudrosć, niz šajimawe ale sa žiwjenje a wumrjecžze trěbne,
wobšbožaze wěžy. Tu starschej hwoje džěčžo woczěhujetaj w na-
pominanju k temu Knjesej, tam maja wuczěrjo to wulke a hwojate
powolanje, druhich ludži džěčži woczahnyč, mozy čžěľa a ducha
wukublacž niz jenož k jich hamiľnemu wužitku abo žyľeho luda,
ale tež k twarjenju Božeho kraleštwu na semj. A wschitžy, njech
hny, sčtož dze my, hmiľny hmiľertnych čžłowjekow na jich statof
a dom pokasowacž a k njemu wozžicž, hdyž hmiľny s modlenjow
wobhladač te wotkryte potajnistwa Bože. Njeje tajke džělo pať
wješele? A tole wješele dyrbi tež wostacž, to hwoj. Pawol wo-
šebje wusšěhuje w žudženju čžłowjekow. Nimalo žadyn njeje
temu tak podczěžnjeny kaž šlužobnik Jesom Ahrysta, a tu sažo
pschede wschěmi duchowny. Že jich wjele, kiž maja po šdacžu
jenož wozži k temu, so bychu na nim brachi a jmyšlil nanašali.
Šak wjele šepje pať by bylo, to jako duchowny praju, bychmy-li
mjēs naschimi wozhadnyimi mjenje žudžerjow ale wjazy mo-
dlerjow měli, kiž torhaja a šwarja, ale wjazy, kiž twarja! A
runje kaž duchownym dže šo wschitkim druhim, kich chzedža Ahr-
stusowi šlužobnizy byč. Wložno, so ludži a jich wótrnych rěčow
dla šo jich wjele da wotdžěžecž, kručžišćo sa Bože kraleštwu džě-
lacž. Tych dze my prošnyč: Wobhladač šebi hwoj. Pawola,
pschir. sčt. 3: žadyn čžłowjek nima prawo, jeho žudžicž. Čžlo-
wjesćich porokow šo wón njeboji a jich šhwalbu wón njepyta.
Wješćelny w šhladowanju na hwojeho Knjesa čžini wón hwoju
pschizkuschnosć. Ššamo čžłowšće dny a jich wobšamknjenja móža
šo mylicž. Ani hamiľne hwořdomnje njemóže wón sa žudnika
pschipošnacž. Jenož Bóh je jeho žudnik. Psched čžłowjekami
lam, psched Bohom čžerwiť, to je jeho hěšćo. Žehodla je tež to
jeho rjekowštwu: Že Bóh sa nuje, sčto móže pschecžiwu mi byč!
Ach, so by to tež najšche bylo! Ššchescženjo šu ludžo, kiž wjedža, sčto
chzedža a chzedža, sčtož wjedža, jako tajžy šu wješćeli.

Ale wěšće tež šhuti. Ššlužobnik a jastojnik byč je druhdy
štoro čžěšće hacž knjes byč. Tón móže se hwojim wobšedžen-

iwom čžinicž sčtož dze. Tole prawo pať šlužobnik a jastojnik
nima, wón je hwojemu knjesej samowity. Žehodla praji hwoj.
Pawol tak šhuti: Ničžo šo pať wjazy njepyta na jastojnikach hacž
jeno, so budža hwořni namašani. Wo hwořje je šo wjele rě-
čžako, pišćalo, špěmalo. Šak je šo šhwalil hwořny poš, hwořny
pschecžel, hwořny wozat, hwořny wotrocžk atd. Njemóžecž s žyľa
wo žanym čžłowjeku ničžo rjenšće prajicž hacž šo je hwořny.
Ššchescžijenjo pať njedyrbjeli tutu šhwalbu mēčž? Nawopať
dyrbjalo pola tych se hwořni hšchěže šepje byč, hacž pola žantych
druhich, dokelž woni wjedža: Ty, Božo, pošnajecž a šesnajecž
nje! Hdyž psched čžłowjekami rěka: na čžornej drascže kóždy
próšćk nadpadnje, tak wjele bóle psched Bohom, kiž do potajneho
hlada! Njeprajecžte tež luby Šbóžnik: Ššomuz je wjele date, wot
teho budže šo wjele žadacž? A hdyž wopomnimy, so je mjēs
wschitkimi pocžinkami nascheho luda najbóľe hwořa čžěšćika, dha
budžemy wschitki prózu naložecž dyrbjecž, so by wona sažo byla jeho
šhwalba a čžesć. Tu rěka: Ššchescžijenjo do přědka! A jumu
pschidžze hodžinka, to je tak wěšće kaž hewat něšćto na semj, so
nasch Knjes pschidžze a rjeknje. Čžiti šlicžbowanje wot twojeho
jastojnistwa! Ššwoj. Pawol, kiž je přjedy wo mnohich wobczěž-
nosćach rěčal, wo woczakowanju na tu hodžinku, je žyľe měřny
a trošćtny: Žehdy šo kóždemu, to rěka hwořnemu, wot Boha
šhwalba dostanje. Njemu je žyľe wěšće, a wón šo po wschěj prózy
a došonjanym džěle teje hodžinki wješćeli, hdyž budže šo jemu
šerta wěčžneho žudnika prajicž: Ššad matym šu hwořny byl, dze
če nad wjele postajicž. Mamoj ty a ja tuke wješćelny wěšćosć tež?

Tak dze my šo prózowacž, so bychmy s Božej pomozu byli
ššchescženjo, kiž wjedža, sčto chzedža, a chzedža, sčtož wjedža, so by
nam tež jumu šaklincžako: Dwo, ty dobrny a hwořny wotrocžko, ty
dobra a hwořna džowka! Ššamjeň!
M. w B.

Njewjedro na žnjach.

Še Šejlerja: „Lěčžo abo žně“.

Wěšćit drěma, šłónzo hmiľni,
Semja lačžna šdychuje,
Šišć a šelina šo rudži,
W čžěžnych pruhach potojadnje;
Do šhlódku šo dróhar lehnje,
Ššłónzo w pruhach wodu czehnje.

* *

Šap, šap! — wróna w polu woľa,
Njebješa šo pošmurja,
Šurjak hmiľda, wscho šo šhowa,
Wróčžne horn pschilecža.

Wutke šchumjenje šem šhwata,
W čžěšćich hronach šahrima,
W myškosćach šejhrawata
Dele lecži jastojcžka.

Š desćčžom krupa pschepaduje,
Šlyšći lecža šeklate,
Semja šarži,
Wofna šchěžercža,
Bobot, šchtrjebot,
Ššesćot plušćot,
Šróšćne rašy dudlatwe
Tyšćne wucho šakššchuje. —
Ššwoju njemóž čžłowjek čžuje,
Ššhćnje ruzy pošorny:
Božo, šwarnuj kóž a dom.

* *

Strach, hroja workhadzuje,
 Bóh škodu wobroczi;
 Eso njebo wujagnjuje
 We hlybschej módrini.
 A snamjo Noachowe
 We barbnym blyscheženju
 Na njeju steji notwe
 Bo czmě a po deshežu.

* *

Wěsch ty tón klub
 A wulku hnadu,
 Wěsch ty tón trěb
 A sa njón radu,
 Kiž hoji wšchemu stworženju?
 Wěsch ty tu móz
 A hnilnu ruku,
 Kiž pjelni kłóh
 A pschi lufu,
 A rólnik ma f njej nadžiju?

* *

Tak dotho hač semja stacž budže,
 Njedyrbja pschestacž byw a žně,
 Wjeršjenje a czopłota,
 Lěcže a šyma,
 Džeń a nóz!

* *

To je tón klub,
 To je ta hnada,
 To je ta móz,
 To je ta rada —
 Tón klub ho nihdy njehabla,
 Dónž krynja semju njebjeba.

Zyrkej a stat.

Runje čitamy w jenuj němiskej nowinje se Šmilneje —
 kotry „Schmöln“ je mēnjeny, nješteji pódla — so hu radikalni
 kweje strony f tym žadanjom wustupili, so bychy ho sakasake —
 ewangelske spěwarške!!! — A czechodla to? Tehodla, dofelž ho we
 nělotrych kherluschach próžy sa monarchisku wyschnosež!! A to
 je po republiku schitazym sakonju sakasane a khostanja hódne. —
 Čakamy jenož na to, so se žadanjom pschińdu, so ho biblija sakasa.
 Najpschihódnišchi termin by był 17. abo 21. septembra tuteho
 lěta. Eskowo Anjesa Jesuža pola Matth. 22, 21 by wěšče
 f pschicžinu tajkeho žadanja byčž mohlo! —

Wofrježna schulsta wyschnosež ja Drježdžany wosjewjo tole:
 „Dofelž ho pschi hwyježenju pofledneho nalětneho pokutneho
 dnja wšchelake njejažnosče pokasachu w tym, kač maja ho schulste
 džeczi, kotrež na tutym dnju do schule njepschińdu, samohwječž,
 bywa f tutym na to pokasane, so ma ho kóžde seschulewostacže
 samohwicz, hewač ho po § 5 ludoweho schulsteho sakonja f lěta
 1873 khosta. Tak husto hač ho džeczi pschi zyrkwinstim hwyje-
 cženju hwyjedženjom, wot stata njepschipsnatych, wobdžela, dyr-
 bja wone f najmjeńšcha džej do hwyjedženja pola wuczerja abo
 wodererja schule samohwjene byčž a to psches tych, kotrymž je jich
 wufublanje porucžene, hu-li pač staršche hač 14 lět, dyrbja ho
 kame samohwicz. To ma ho stawacž, so by w schuli porjad ros-
 wucžowanja šđeržany byl!“ — By nufne a wužitne byto, bychy-
 li tajke porucženja jenač sa žyłu Sakstu wuschle a by-li tež kóž-
 demu wuczerjej pschewostajene bylo, ho na tajkich zyrkwinstych
 hwyjedženjach wobdželicž.

S bliffa a f dalofa.

W Lubiju wotměje 12. a 13. septembra „němiski ewangelski
 wožadny džej“ (Deutscher Evangelischer Gemeindetag) hwoju
 tulětnu sšhadžowanfu. 12. septembra pop. w 3 hodž. sšjednoczi
 ho f jeho hłownym pofedženjom f dobom diözesanska šhroma-
 džišna Lubijskeho zyrkwineho wofrježa. Na tutej rěczi we hłownym
 pschednoschku profesor Dickmann-Lipsčanski wo duschowpastyr-
 skim džele laikow a wo pomoznym džele zyrkwije pschi duchownym
 sažonatwarjenju. Zyrkwine pschedstjeicžerstwa kač sšstupjerjo
 nabožnych towarštwow a wšchitzy, kotrymž wo sbože zyrkwije
 a luda dže, hu na tutu šhromadžišnu pscheproscheni. Na žyłu
 sšjed pač ho wutrobjuje pscheproschujja sšstupjerjo wšchěch ewan-
 gelskich wožadow a wšchitzy, kotryž chzedža pomhačž pschi sažo-
 natwarjenju, smutštwonym a swonštwonym, nascheho kraja a luda.
 Tuž ho nadžijomnje wofebje tež wožadni f wožadow Lubijskeje
 wokoliny bohacže wobdžela, a to mužjo a žony.

Alětno hwyjeczi pschichodnu njedželu, 13. njedželu po Šswj.
 Trojizy, jubilej 75 lětneho wobstacža Lutheriskeje wožadny. Wě-
 seče budža tutón hwyjedžen Lutherizy Šserbjo f dalofa a f bli-
 ssa kowuhwyjecžicž chzycž.

Biblija.

Kač bu hižo tu naspomnjene, hwyjeczi biblija 17. septembra
 jubilej. 400 lět je ho to — po prawom 21. septembra — mi-
 nylo, so Lutherowa septemberska biblija wuidže. Wo rosšchěrje-
 nju biblije w šandženym lěcže 1921 je runje nasche jafše hłowne
 bibliske towarštwow rospratu podalo, kač tež wo džele a wuwicžu
 towarštwow. Je ho jich rosšchěrilo 14 298 biblijom a 13 246 no-
 wych sakonjom. To je jich wo wjele mjenje hač lěto přjedy.
 Šhto je wina na tym? Jenož drohota? Sa ratarjom na psch.
 njeje žana drohota, dofelž hu placžisny teho, šhtož wón psche-
 dala, postupowale f žytej drohotu; ratač jenož husto šabudže abo
 njewopomni, so přjedy zentnač rozki 10 hr. a mjenje placžesche.
 A dženska?

Bibliske towarštwow ho próžuje, biblije tač tunjo hač jenož
 móžno, pschedawacž. K temu dyrbja jenu pomhačž dary a
 kollekty a wotkasanja. Nutrna kollekt šandženeho lěta bě wulka:
 97319,37 hr. Dalschich pschinoschkwow a dofhodow f pobocznych
 sšjednocženštwow bě jich 8777,10 hr., wot pschecželow a kowu-
 štwow 1229,73 hr. a 1675 hr. a wofebithych pschinoschkwow f wob-
 ředženštwow zyrkwjom 191,50 hr. a f temu jene wotkasanje wot
 1000 hritowow.

Tuž njech jubilejny hwyjedžen wšchem towarštwam sa rosšchě-
 rjenje biblije wobradži bohate pomozne hredki sa tutón wulžy
 wazny šutf! .

Šserbowka w Šsurinanje.

Angelus Silejus hēbi pscheje, so by jeho duscha čžista byla
 kač dejmant, a Domasch Kempenski ho modli, so by ho psches
 njeho w žiwjenju kač w hmyereži stajnje jenož Bóh wofrašnik.

To je ho dopjelnišo we jednorej šerbškej žonje, we Marij
 Lobachez f Turnowa pola Bizna.

Jeje duscha bēsche čžista kač dejmant, jeje žiwjenje kame
 wofrašnjenje Dože!

Marodži ho wot jednoreju šerbškeju staršcheju wokolo lěta
 1800. W schuli je jenož čžitacž naroukta, mēnjachu tam, so je to
 doščž sa holžy. Pižacž wucžachu ho tehdy jenož hólžy. Star-
 šchej kłušcheshčaj do nabožnje šbudženych Šserbow, kotrychž pu-
 cžowazy Dchranowšy bratsja do tajneje wěrjazeje šerbškeje wo-
 řadny hromadžachu. Wot njeju dosta jeje mloda duscha hwoj

kralowiski let, hwoje njepršestawaze zedzenje sa Bohom a Jesu-
hom. Je wotrostka we kole wěrjaznych Sserbow, w kotremž ho
wěrna bratrowska mysl je wschej křutnosću pěstowasche, a ho tež
wo pohanach rěčesche jako wo bratrach, kotrymž ma ho pe-
mozna ruka poskicizć. Nim běšče Ochranow herbsti Zion!
Do Ochranowa pucžowaschtaj starschej se stami Sserbow. Bjes
džywa, so Marja Labachez wot džěczaznych lět kem njejnajesche
wyschischeho semiskeho jaměra, hacž tón, něhdy žyle w Ochranowoje
žywa bječ.

Me njeje to žyle njemóžno sa wšchědnu herbstu holzu s ro-
hocžanskeho stawa? D ně — móžno to je! Broschesche dor-
scžena poniznje wo křuzbu w Ochranowskej kotrowni. Bšchi-
stajichu ju tam hnydom, putnywšchi nadobnosć jeje dusche a
bóršy ju tež pschijachu do bratrowskeje wošady. S čžesčju nětko
noschesche rózowu kapičsku knježnow, žama kwětka najrjeńšcha
w čžlowjeskej jahrodže, a s pobožnej wutrobu ipěwasche kóbu
w kotrowskim khorje.

Tam dóndže k njej hlóž Boži!

Ženje nieje wo tom, sčtož ho jej sta, hinať žudžita. W da-
lofem Esurinanje, na fromje južno-amerikanskeho pralěža,
skutkowasche jako mižionat Ochranowski bratr Jan Boholub
Sartmann, křutny a wěrjazny čžlowjek. Bšchi žentwoje w bra-
trowskej wošadže hladachu jenož na počinku a smutkowne dary.
Kotra knježna hodži ho najlěpie tutemu mižionarej we straš-
nem žiwjenju po bohu stacž? Bjes dwěla herbsti kuchařka we
kotrowni, młoda Marja Labachez. A jako ho jej tuto pra-
schenje dosta, wusna žebi hnydom kaž něhdy Rebeka, so je to
wot Boha. Njebojesche ho dalokeho pucžowanja psches hrošbnu
mórsku wodu. Pucžowanje s plachtatej kóžžu do južneje Ameriki
trajesche tehdy wjele nježel doho a njeběšche sawěsče bjes stra-
chow. Žako w lěče 1851 Sserbja do Tefsaža wuczahnychu, se-
ntrě jich duzy po pucžu na džewjecž džekacž. Njebojesche ho ži-
wojenja na žusej Esurinamskej sem. Esurinamska křuscha hi-
šchěže džemža do najnjestrowskich krajow žyleho žwěta. Kraj je
runy a pschimórski. Woda rěkow ho tam žaracža a nastawaju nje-
pschewidomne bahna, s kotrychž pschi hoberstej južnej horzocže ho
žalostne khorosče wuparja, pschekafowaza, pižana, čžorna, žolta
šymiza, elefantiasis, a drube žmjertne khorosče. S bahnow
lahnu ho tofste roje kalatnych křutworow, kiž se žwojinu žahadlom
čžwakožty (bazille), pschenoscheja, to žu žaminiki tutych khor-
sčow. Žakki njestrowy je tutón kraj, so žu žebi Franzowskojo
džěl, Bópjerjowe Pschimorjo, jako wuhnanstwo sa najstrašni-
šchich škótnikow wubrali, kotrychž tam bóršy bjes kata wotbidu.
Do tajkeho kraja je Bóh Marju Labachez wofat. Wona njeboje-
sche ho tež pohanškich wobydlerjow, s wjetšcha to čžornoštych nje-
wólnikow, kiž běchu ho tam s Afriki pschidowšyli, dofelž móža woni
jenož w tutej heli wutracž a džekacž. Pschetož džekacžerjow tu
trjebaja. Kraj je nimo měry plódný a rosče tam kaž w pa-
radisu. Žeho wobšedžerjo běchu bohacži Nižosemčzenjo, hrubi
ludžizracžny a ludžikupžny, hóršchi hacž pohanjo žami. Čži wěšo
mižionarow s Europy njewitachu, bojachu ho, so w jich njewólni-
kach čžlowške wědomje šbudža a njepokoj do njewólnikow wužhja.
Tehodla jim kručže pschistup do kraja žakasachu. Sčto pak žu
tehdy našchi ochranowsžy bratija čžinili? Nježně ho to nihdy
šabječ. Esu ho žami na njewólniske wiski stajli, so bychu ho
s dobrej wolu do njewólništwa pschědali.

Žajka rjelowška smyhlenosć běšče tež žywa w Mariji La-
bachez. Njeběšche drje runje to wjazny trjeba. Me wona je wo-
pory pschinježla, kiž njeběchu njeńšche. Bóh žam wě!

(Škónczenje pschichodnje.)

Bóh Wótž, našch Knješ a žastarať.

Hlóz: Je Bóh mój pschěžel sa mnje —

Nětk ipěwaj Bohu dušcha — A wutrobu žoni' daj; —
Slaj, wěra Bohu křuscha, — Nam dawa Boži raj! — Čžju mo-
jom' Bohu ipěwacž — Tu delkach na sem — Žoh' winizy čžy
džekacž — Hacž čžěto w rowje žpi.

Sčtož štajnje žwěru hlada — Na Boha žakuba — Ssej
Žeho pomoz žada, — Eso jemu poddawa, — Tón wuřwolil je
šbože — Ssej mudrje najwyschšche, — Žoni' křwa herbstwo Bože
— Tu hjo na žwěče.

Bšchi nim je wšchitka křusnosć, — Móz njeuwčžerpaza! —
Wšchomudrosć, lubosć, žwěrnosć, — Žoh' škutki předuja —
Te njebječa a semja — Se wšchem, sčtož we nich je, — We wo-
dach rjbow žyla, — Tych ptacžkow špěwanje.

Ma s nami myšle měra, — Kiž nitom' njeschodža, —
Žoh' dobrota a žwěra — Naš křudnych wobšoža; — Bóh džerž
hwoje žlowo, — Sčtož žlubi, wuwjedže, — Wón šchitacž móže
teho — Kiž čžerpi žudženje.

We wunóz se wšchej' nusy, — Tež žamo je žmjercže, — Ma
jědž sa wšchitke ludy — We čžaku drohocže. — Bšchi mačo jědži
liža — Wón čžini čžerwjene; — We Bosy dušcha žywa — Dže
s žastwa k žwobodže.

Tón Knješ ho šrudnym bliži, — Žich móžnje tróštuje, —
Žich štrachne ranty hoji, — Žim žylšy šetřeje! — Wón žanoh'
nochže škondžicž, — We nusy wopuščecžicž — A hdyž ho hdy mēl
šomdžicž, — Čžže wěčžnje šwoželicž!

Bóh twari žusym hěty, — Da křubto žyrotam, — Wón
šlyšchi wobohich proštwy, — Tróšcht, kij je wudotwam; — Pat
tych, kiž jehu hidža, — Žoh' ducha njerodža, — We nozy hřeča
šhodža, — W'dža trjedhicž žudženja.

Eso čžlowjek njebordž w žwěčži, — To k paděj pschinješe. —
Te wěrne Bože džecži — Esu čžiche ponižne, — Je wjedže wěra
žywa — Do Božoh' žiona; — Měr škódku jim dom křwa —
Psches hnadu Šbóžnika.

Bšchińdž, Božo, ke mui s nowa, — Bóh mój žy wobštajni,
— Mój duch ho k tebi wofa, — Sčžel tvojou pomoz mi; —
Wšchak na tebe ho špuščecža — Mój duch a wutroba, — Šdyž
pschidžže křhiž a šrudžba — Esy moja nadžija.

Psched tobu dele padam, — Wšmi přecž wšchu moju nóz;
— Ssej tvojou hnadu žadam, — Daj ty mi nowu móz; —
Bjes tebe njem'žu živy — Bječ jeńcžku hodžinku; — Esom
štrowy pak a čžity — Psches tvojou dobrotu.

Mój Knježe a mój Božo, — Eso tebi porucžu, — Wšchak
ty žy moje šbožo! — Mi pokřli wutrobu — Šdyž ho mi w žwě-
če štyšče, — Mje njeměr čžwiluje — Čha daj we Žesom Šhry-
šče — Měr, móg a žiwjenje.

Daj tvojou žohnowanje — Nam s njebja kóždy čžaj; — Njedž
tvoja wofa stanje — Kaž tam, ho pola naš; — Šdžerž, šchituj
čžěto, dušchu, — Wjedž šbóžnje s žusoby — Naš wšchěch po pra-
wym pucžu — Do wěčžnej' domišny!

Ach, ja žym čžlowjek žnadny, — Šak čžyž jo došhwalicž? —
Wón, wěčžny kral, je hnadny, — Šak mohł žoh' šroschmicž? —
A tola žym žam Žeho, — Žem' luba wowežicžka! — Duž čžju teł
wšche wšcheho — Žoh' šhwalicž bjes kónža!

Žistowanje. A. w B. sa 13. p. Tr. (sa tutu nježželu nježně ho
2. štrona pschecžicž!) — M. w Bul. sa 14. p. Tr.

Samolwity redaktor: žarať W y r g a c ž w Nožacžizach.

Čžišchž Šsmolerjež knižicžijščžernje a knižarnje,
šap. družštvo s wobmj. rukowanjem w Budyščinje.